

ROMANA

Kandy Shepherd
Esküvő karácsonykor

Fiona Hood-Stewart
A lélek meséi

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Kandy Shepherd, 2014 – Vinton Kiadó Kft., 2021*

A ROMANA 729. eredeti címe: *A Diamond in Her Stocking* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Scheer Katalin

© *Fiona Hood-Stewart, 2004 – Harlequin Magyarország Kft., 2021*

A Romana 730. eredeti címe: *The Brazilian Tycoon's Mistress*

(Harlequin Mills & Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2008)

• *Magyarra fordította:* E. Fejes Júlia

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 729-730. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-378-3

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Kandy Shepherd
Esküvő karácsonykor

1. FEJEZET

Tehát ez lesz az új munkahelyem – nézett szét érdeklődve Lizzie Dumont a Kék Öböl bisztróban. Leendő munkatársai annyira kedvesek és segítőkészek voltak, hogy semmiképp sem akarta éreztetni velük, mennyire nehezebb esik az átállás. Eddig több díjat is nyert sztárséfként, a gasztronómia fellegváraiban dolgozott, most pedig egy kis bisztrót vezet majd Ausztráliában, a Delfin-öböl kulináris sivatagában. Míg a párizsi, lyoni *fine dining* konyhák séfjeként folyamatos stresszben volt része, arra számított, hogy ezen az ausztráliai partvidéken viszonylag nyugodt élete lehet bisztrószakácsnőként.

A karrierje csúcspontját egyértelműen Franciaország jelentette. Miután visszatért Sydney-be, hamar kiderült, hogy a neves éttermekben akkora a hajtás, és annyit kellene túlóráznia, hogy alig maradna ideje ötéves kislányára, Amyre. A válása óta tetemes adósságot halmozott fel, végeláthatatlan küzdelmet vívott az alkalmatlan bébiszitterekkel és a gyermekneveléssel összeegyeztethetetlen munkaidejével. A Sydney-ben töltött első év végére gyakorlatilag teljesen csődbe ment. Annyira kétségbe volt esve, hogy már az is megfordult a fejében, hogy Franciaországban élő exférjére, Philippe-re bízza a lányát. A gondolat elviselhetetlen volt, de nem látott más kiutat.

A nővére ajánlata mentőövként érkezett. Sandy megvette a könyvesboltja melletti épületet, bisztróvá alakította, és megkérte a húgát, hogy vegye át a vezetését. Lizzie hálásan fogadta a felkérést.

Nemrég érkezett meg az öbölbe. Az Új-Dél-Wales déli részén elterülő üdülőhely műemléki védettség alá eső kikötővel és több álomszép stranddal büszkélkedhetett, gasztronómiai szempontból azonban meglehetősen elmaradottnak tűnt. Lizzie emlékezett rá, hogy gyerekkorában egyszer itt nyaraltak a családdal. A legmenőbb étel akkoriban a sült hal volt papírtasakban tálalt szalmakrumplival, egyébként pedig a házigazdájuk nem túl fantáziadús, de ízletes kosztján éltek.

Mindennek ellenére Lizzie boldog volt, hogy itt lehet, és örült az új kihívásnak. Úgy érezte, itt a lehetőség, hogy új életet kezdjen Amyvel. Tele volt tettvággyal, és elhatározta, hogy a Kék Öböl lesz a déli part legfantasztikusabb bisztrója.

Ez az ambiciózus terv tartást adott neki. Úgy érezte, végre a maga ura lehet. Senki sem kényszeríti, hogy olyan fogásokból állítsa össze a menüt, amiket saját jószántából sosem tenne a vendégek asztalára. Miután alaposan körülnézett a frissen kialakított helyiségben, még jobb kedvre derült. Sandy kifogástalan ízléssel rendezte be a bisztrót, és sikerült elérnie, hogy egyszerre legyen otthonos és trendi. Lizzie-nek különösen tetszett a visszatérő delfinmotívum, amely a konyha csempéjén, a bárpult faragásaiban és annak a falitáblának a sarkában is megjelent, amelyre majd a napi ajánlatot fogják felír.

Azt is felmérte, hogy még rengeteg a tennivaló, és Lizzie máris neki akart látni a munkának.

Valaki azonban megelőzte, mert az új üvegtárolók már a pulton sorakoztak, a kassza mellett. A fedelükön megcsillant a délutáni napfény, amely a hatalmas panorámaablakokon ömlött be. A bisztróból pazar kilátás nyílt a hangulatos régi kikötőre. Lizzie már látta is maga előtt, milyen jól mutatnak majd a finom kekszekkel teli üvegek a forgó süteményespolc mellett, amit Sandy az ő javaslatára szerzett be. A konyha berendezése is tökéletes volt, a legszigorúbb ellenőrzés sem találhat rajta kivétlnivalót.

Menni fog! – futott át a lány fején. Áhítatosan végigsimított a pulton, és élvezettel szívta magába a falakból áradó friss festékszagot.

– Menő delfinek, igaz? – harsant fel a háta mögött egy mély hang.

Lizzie sarkon fordult, és elkerekedett szemmel bámult a férfit, aki a könyvesboltot a bisztróval összekötő ajtón keresztül jutott be a helyiségbe. Jesse Morgan... Magas, széles vállú pasi, fekete hajú és kék szemű. Olyan jóképű, mint egy filmsztár vagy egy modell. A lány úgy tudta, hogy

Jesse külföldön dolgozik. Hogy kerül akkor ide? Miért nem említette Sandy egy szóval sem, hogy felbukkanhat a városban?

Sandy fél évvel ezelőtt ment feleségül Jesse bátyjához, Benhez. Az esküvőn Lizzie a menyasszony, Jesse pedig a vőlegény tanúja volt.

A lány nagyon remélte, hogy már elfelejtette, mi történt aznap este. De amikor a tekintetük találkozott, nyilvánvalóvá vált, hogy Jesse memóriája tökéletesen működik.

- Mit keresel te itt? – kérdezte Lizzie, amikor végre szóhoz jutott a meglepetéstől.
- Neked is szép napot! – húzta el a száját gúnyosan a férfi.

Rendíthetetlen magabiztosság és önbizalom áradt belőle, amit valószínűleg annak köszönhetett, hogy bárhová ment, mindig ő volt a legvonzóbb pasi a társaságban.

A lány lázasan keresgélte a megfelelő szavakat, de igazából fogalma sem volt, mit kellene mondania. A legutóbbi találkozásuk szenvedélyes csókolózásba torkollott, és kis híja volt, hogy Lizzie nem veszítette el teljesen a fejét.

- Megijesztettél – mondta végül. – Nem tudtam, hogy van itt még valaki rajtam kívül.

Máris megbánta, hogy magyarázkodni kezdett. Nem akarta, hogy Jesse rájöjjön, mennyire felkavarja a pusztá látványa. Valószínűleg más nők is így reagálnak, ha kettesben maradtak vele, gondolta Lizzie rosszkedvűen.

– Sajnálom, ha megijesztettelek, nem állt szándékomban. Sandy kért meg, hogy segítsék neked kipakolni. Már el is kezdtem a munkát.

Jesse közelebb lépett, ő pedig ösztönösen hátrálni kezdett, egészen addig, míg a pult delfinfaragványai a hátába nem fúródtak.

Micsoda igazágtalanság a sorstól ennyi szépséget pazarolni egy férfira! Jesse tökéletes mása volt az anyjának, a fekete hajú, lélegzetelállítóan gyönyörű ír asszonynak. Amikor Lizzie azzal húzta a férfit, hogy színésznek vagy modellnek kellett volna mennie, Jesse nevetve háritotta el a dicséretet, amitől csak még vonzóbbá vált.

- Épp most érkeztem, még át kell gondolnom, mivel is kezdjem a munkát.
- Nem innál valamit? Kávét vagy egy pohár vizet?
- Nem, köszönöm. Útközben engedélyeztem magamnak egy kávészünetet.

Lizzie kezdte visszanyerni a lélekjelenlétét. A férfi a nővére sógora, és bármennyire is szeretné, nem dobhatja ki a boltból. Lopva méregette Jesse-t. Vajon mennyit változott az elmúlt hat hónap alatt? Ő maga úgy érezte, hogy ez a fél év rengeteg energiát vett ki belőle. Huszonkilenc éves volt, de jóval öregebbnek érezte magát a koránál.

Jesse nagyjából egyidős volt vele, de nem látszott rajta, hogy valaha is komolyabb nehézségekkel kellett volna szembenéznie. Napbarnított bőre izgalmas kontrasztot alkotott ragyogó kék szemével, sűrű, fekete haja valamivel hosszabb volt, mint Sandy esküvőjén. Lizzie még most is jól emlékezett rá, milyen selymes volt az érintése.

Nem tudta, jelentett-e bármit az az este a férfi számára. Rengeteget nevettek és táncoltak, aztán egyszer csak ott találták magukat kettesben az erkélyen.

Mindenki óvta őt Jesse Morgantól. Az a hír járta, hogy nagy szívtipró, aki csak trófeákat gyűjt, de nem tud elköteleződni. Az esküvőn azonban Lizzie kicsivel több pezsgőt ivott a kelleténél, és ez már elég volt ahhoz, hogy megfeledkezzen a válása után tett fogadalmáról: soha többé nem kezd viszonyt ellenállhatatlanul jóképű és sármos pasikkal. Ráadásul Jesse figyelmes beszélgetőtárs és szellemes társalgó volt – Lizzie rég nem érezte magát olyan jól, mint azon az éjszakán. Teljesen természetesnek tűnt odasimulni a férfi mellkasához a holdfényben úszó, kihalt erkélyen. Olyan érzések és vágyak ébredtek benne, amelyeket már hosszú ideje mélyen eltemetett magában. Mágikus, érzéki, izgató pillanat volt.

Aztán egyszer csak más vendégek is felbukkantak a balkonon, és a varázs megtört. Néhány srác fütytyentgetni és kurjongatni kezdett.

- Jesse már megint hozza a formáját! – kiáltotta valaki.

Lizzie rémesen érezte magát. Nem a csók miatt, hiszen felnőtt, független nő volt, azzal csókolózott, akivel kedve tartotta. Még csak nem is azért, mert olyan rémesen sablonos volt, hogy

a vőlegény és a menyasszony tanúja összejön az esküvő utáni partin. Azt találta megalázónak és kínosnak, hogy egy volt Jesse számtalan hódításainak sorában.

Megköszöri a torkát. Nem szabad, hogy a férfi most lássa rajta, mennyire zavarban van. Azt pedig végképp nem szeretné a tudtára adni, hogy még mindig rendkívül vonzónak találja.

– Hogyhogy itthon vagy? Azt hittem, éppen Indiában viszel végbe újabb jócselekedeteket.

Jesse egy nemzetközi segélyszervezetnél dolgozott, amely természeti katasztrófa sújtotta területeken nyújtott segítséget a rászorulóknak.

– Legutóbb a Fülöp-szigeteken jártam, egy falut építettünk újjá, amely teljesen megsemmisült egy földcsuszamlás miatt.

– Nem volt nagyon veszélyes? – kérdezte a lány, és elbűvölte a férfi személyiségének ellentmondásossága.

Hogy lehet valaki egyszerre szívtipró és az elesettek megsegítője?

– A veszély a munkám szerves részét képezi.

Lizzie maga sem értette, miért teszi ennyire boldoggá, hogy nem esett baja Jesse-nek. Talán mert most már a családhoz tartozik – győzködte magát nem túl sikeresen.

– És most azért vagy itthon, mert...?

– Mert a jócselekedeteim egy kis vállsérüléssel jártak.

A férfi megemelte a jobb karját, amitől az arca azon nyomban görcsbe rándult. Lizzie legszívesebben átölelte volna, hogy kifejezze együttérzését, és enyhítsen a fájdalmán, de persze visszafogta magát. Jesse nyilván túlzónak és kínosnak érezné a reakcióját.

Csak ne lenne ilyen végzetesen vonzó! Csábítóbb, mint a legfinomabb, legrafináltabb belga csokoládé.

Az édességről bármikor le tudott mondani, de ha Jesse most odalépne hozzá és megcsókolná...

Végre meg kell tanulnia ellenállni az olyan férfiak kísértésének, akikről nem várhat többet futó kalandnál!

Most az a legfontosabb, hogy Amy és a maga számára nyugodt, boldog életet biztosítson. Ehhez pedig nincs szüksége férfirra. Egy újabb kapcsolat csak felesleges bonyodalmakkal járna. Már csak arra vágyott, hogy kiélhesse a kreativitását a munkájában, és egyúttal jó anyja legyen a lányának.

– Sajnálom, hogy megsérültél – mondta udvariasan.

– Azt hittem, egyedül is elbírok egy több méteres betonoszloppal, de tévedtem.

– És most itthon kúrálod magad?

– Pontosan. De már kezd az idegeimre menni, hogy mindenki türelemre int, és azt papolja, hogy kíméljem magam. Ezért is kaptam az alkalmon, hogy segítek Sandynek és Bennek megnyitni a kávézót. Szerintem szuper jól néz ki a hely. Neked is tetszik?

– Teljesen le vagyok nyugodva tőle. Imádom ezeket a delfinfaragványokat! Úgy tudom, hogy a város minden üzletében meg kell jelennie a delfinmotívumnak, de ezek itt művészi munkák.

Lizzie látszólag fesztelenül fecsegett tovább, miközben magában újra meg újra elátkozta a nővérét, amiért egyetlen szóval sem említette, hogy Jesse a városban van. Pedig elég gyakran beszéltek telefonon az elmúlt időszakban, és nagyon jól tudta, mi történt köztük az esküvőn. A Delfin-öböl összes lakója ismerte a sztorit, hiszen egy ilyen kisvárosban semmit sem lehet eltitkolni. Néhányan már fogadást is kötöttek arra, hogy Jesse soha egyetlen nő mellett sem fog megállapodni.

Lizzie kinézett az ablakon. Arra gondolt, hogy ha egy járókelő meglátja őket kettesben, rögtön beindul majd a pletykgépezet. Nem akart újra gúny tárgyává válni.

A férfi közelebb lépett a pulthoz, és végigsimított a mives faragványon.

– Ugyanannak a balinéz asztalosnak a munkája, aki a könyvesbolt polcait is készítette. Nemrég állítottuk fel a pultot, tegnap végeztem a vízvezeték-szereléssel.

– Akkor, ha jól értem, itt már nincs sok dolgod.

Legszívesebben azt is hozzátette volna, hogy „remélhetőleg mielőbb visszautazol a Fülöp-szigetekre”.

Jesse arckifejezése arra engedett következtetni, hogy kiérezte a lány hangjából a

megkönnyebbülést.

– Rengeteg a pakolnivaló, a lakásodban pedig csempézni kell.

– Azt is te fogod csinálni? – Lizzie majdnem pánikba esett, ha arra gondolt, hogy kettesben lesz a férfival a saját lakásában.

– Sandy mindent megtesz, hogy te és a lányod jól érezzétek magatokat itt.

– Kedves tőled, hogy ennyit segítesz – préselte ki magából a lány.

Elsősorban persze a nővérének tartozott hálával, aki nemcsak munkát kínált neki, hanem lakást is, méghozzá teljesen ingyen. Csak épp azt nem említette, hogy Jesse is képben van!

Remélhetőleg nem fogunk túl gyakran találkozni, nyugtatgatta magát. Nem szabad megbíznom benne!

– Nem hátráltatja a gyógyulását ez a sok munka?

– Nagyon zavar, ha még egy ideig a városban maradnék?

– Ugyan miért zavar?

– Akkor jó, mert még legalább egy hónapig el kell viselned a jelenléteket. Ha meg akarjuk nyitni a kávézót a tervezett időpontban, össze kell kapnunk magunkat. Sandy számíthat a segítségemre. Az egész Morgan család rendkívül hálás neki, amiért vissza tudta hozni Bent az életbe. Belegondolni is rossz, mi lett volna a bátyámból nélküle.

Lizzie elszégyellte magát. Annyira elborítják a saját problémái, hogy másokéval már nem is törődik?

Amikor tizenéves korában itt nyaraltak az öbölben, a Morgan család vendégházában szálltak meg. Jesse akkoriban kigyúrt testű, pökhendi kamasz volt, aki rá sem nézett a lányokra, Sandy és Ben viszont első látásra egymásba habarodtak. Aztán persze a távolság miatt nem lett a dologból semmi, tizenkét évvel később azonban mégiscsak egymásra találtak. Ben akkor már túl volt egy szörnyű tragédián: a felesége és a kislánya pár évvel korábban életét vesztette egy tűzvészben. Ha Sandy nem bukkan fel újra az életében, talán sosem lett volna képes feldolgozni a traumát.

– Én is mindent meg fogok tenni, hogy sikeres legyen a vállalkozás – jelentette ki Lizzie. – Tartozom ezzel a nővéremnek és Bennek.

Sandy volt az egyetlen ember a földkerekségen, akiben tökéletesen megbízott. Már gyerekkorában is csak rá támaszkodhatott. A családi életük sokkal inkább csatatérre hasonlított, semmint biztonságos otthonra. Sandy a szövetségese és a védelmezője volt, rengeteget szíval szembe zarnoki apjukkal a kishúga érdekében. Lizzie egy életre lekötve érezte magát neki.

– Akkor egy oldalon állunk – jegyezte meg a férfi.

– Teljes mértékben.

– Egy hét múlva nyitás, nem vesztegethetjük az időt felesleges vitákra.

Jesse közelebb lépett hozzá, amitől a lánynak elállt a lélegzete. Rendkívül élénken emlékezett rá, milyen érzés volt a férfi karjába simulni.

De most nem az a vidám, megnyerő srác állt előtte, akivel fél évvel ezelőtt találkozott, hanem egy hajlíthatatlan, határozott férfi, aki megvető pillantást vetett rá.

– Biztos vagyok benne, hogy ha fogcsikorgatva is, de képes leszel elviselni a társaságomat még néhány hétig.

Lizzie olyan döbbszerű képet vágott, hogy Jesse majdnem elnevette magát. A lány körülbelül annyira örült a kényszerű együttműködésnek, mint ő.

Jesse nem örült neki, hogy szívtipró hírében áll, de nem is zavarta különösebben. Azt viszont nehezen viselte, hogy Lizzie bolondot csinált belőle a haverjai előtt a bátyja esküvőjén. A srácok egész este azt kérdegették tőle, mivel ijesztette el azt a szép nőt, akivel eleinte olyan jól megértették egymást. Egy ideig azzal húzták, hogy talán dezodort kellene váltania, de aztán szerencsére leszálltak róla. Ő maga csak nagy sokára fogta fel, hogy Lizzie tényleg nem hajlandó többé szóba állni vele.

– Kezdjük a festményekkel – mutatott a falhoz döntött lapos csomagokra a férfi.

– Azokkal egyedül is boldogulok – jelentette ki a lány, és keresztbe fonta a karját a mellén.

A magas, karcsú, platinaszőke nő törekeny teremtésnek tűnt, de Jesse nagyon jól tudta, hogy a látszat csal. Az éttermi munkához erőre és kitartásra van szükség, márpedig Lizzie komoly sikereket ért el a szakmájában.

- Neked más dolgod is lesz.
- Nem hiszem, hogy jót tesz a válladnak, ha megemeled magad.
- Azért egy festményt még elbírok.
- Hát jó. De szeretném látni őket, mielőtt felkerülnek a falra.

Látom, mindenképpen belém akarsz kötni, gondolta Jesse dühösen.

Ő sem repesett az örömtől, amikor megtudta, hogy együtt kell működnie Lizzie-vel. De ennyit igazán megtehet Sandy kedvéért, aki – nem túlzás ezt állítani – megmentette a bátyja életét. Remélhetőleg a lány is összeszedi magát, és nem teszi pokollá az előttük álló néhány hetet.

Persze a családi ünnepeken később is kénytelenek lesznek elviselni egymást. Jesse számára a legnagyobb kihívást az jelentette, hogy elfojtsa magában a Lizzie iránti vágyat. Hihetetlen, mekkora hatással volt rá ez a lány.

– Rendben, csak azokat a képeket teszem fel a falra, amelyekre rábólintasz. A többit visszaküldjük a művészeknek.

– Visszaküldjük?! – nézett rá a lány rémülten. – Nem akarok senkit sem megsérteni. Hogy tetszik-e egy kép vagy sem, szubjektív kérdés.

– A kávézó falára kikerülő képeket meg lehet majd vásárolni. Minden egyes eladott kép után jutalékot kapsz.

A lány láthatóan elbizonytalanodott.

– Mi lenne, ha két csoportra osztanám a képeket? Az „A” listások most azonnal a falra kerülnek, aztán ha valamelyiket elviszik, a „B” listáról választunk helyette másikat.

– Elvileg jó ötlet, de azért ne felejtsd el, hogy ez egy kisváros. Vigyázni kell a minősítésekkel.

– Rendben, teljesen rád bízom magam. Elvégre nekem fogalmam sincs a kisvárosi életről.

Jesse figyelmét nem kerülte el a lány szavaiból áradó szarkazmus. Kezdetől fogva kedvére való volt Lizzie csípős humora. Amikor először megpillantotta a sötét szemű, nyúlánk szőkeséget az esküvői sokadalomban, azt gondolta róla, hogy hűvös és megközelíthetetlen. Amikor azonban szóba elegyedtek egymással, hamar kiderült, hogy tévedett. Lizzie közvetlen volt, melegszívű és csupa élet.

Vicces történeteket mesélt a *fine dining* konyhák hétköznapijairól, aztán egy szórakoztató játékot javasolt. Fogadásokat kötöttek, hogy az esküvőn résztvevő vendégek melyik ételhez nyúlnak először a svédasztalon. Meglepő módon a lány egy csomószor helyesen tippelt. Minden perc élvezetes volt, amit Lizzie-vel tölthetett, de az est fénypontja az volt, amikor a lány hozzásimult az erkélyen.

Lizzie könnyed, őszinte lénye gyógyír volt megsebzett lelkére. Épp nemrég esett át ugyanis egy fájdalmas találkozón azzal a nővel, aki pár évvel korábban alaposan összetörte a szívét.

Huszonöt éves volt, amikor megismerte a nálánál valamivel idősebb, tapasztalt, világlátott fotóriportert, Camillát. Jesse egy Srí Lanka-i falu újjáépítésén dolgozott a csapatával, a nő pedig azért érkezett a helyszínre, hogy dokumentálja a segélyszervezet munkáját. Jesse pillanatok alatt belehabarodott, de végül hatalmasat kellett csalódnia. Camilla miatt elvesztette a hitét a szerelemben, a hűségben, a kölcsönös bizalomban.

A rokonszenves, temperamentumos Lizzie azonban ráébresztette, hogy túl tudja tenni magát a csalódáson. Aztán ő is cserben hagyta.

Ez a mostani Lizzie egészen más, mint a fél évvel korábbi. Rosszkedvű, távolságtartó, már-már ellenséges. A szépsége azonban még mindig lenyűgözte.

Minél előbb ki kell pakolnia a dobozokat, és fel kell raknia a képeket a falra, hogy a lehető legkevesebb időt töltsse egy fedél alatt a lánnyal. Naponta két óra kényszeredett udvariaskodás talán még elviselhető – és ennyi ideig a kettejük közti vonzalmat is képes lesz figyelmen kívül hagyni.

Ránézett a karórájára. Még egy óra negyven percre kell kibírnia.

– Kezdjük a képekkel! Szerintem a delfineset kellene először megnézned.

Lizzie elmormolt egy francia káromkodást, amire a stresszes éttermi munka során szokott rá. Egyre dühösebb volt a nővére, amiért ilyen lehetetlen helyzetbe hozta. Jesse-ről lerítt, hogy a háta közepére sem kívánja ezt az együttműködést. Tény, hogy nem kellett volna flörtölniük az esküvőn, de végül is nem történt semmi végzetes.

Lizzie évek óta arról álmodott, hogy saját étterme legyen. Ez volt a közös céljuk Philippe-pel is, de aztán közbeszólt a nem tervezett terhesség.

Sosem szerepelt a tervei között, hogy kávézót vezessen egy álmos kisvárosban, de ha már így alakult, szívvel-lélekkel akarta csinálni. Tudta, mivel lehet becsalogatni a vendégeket egy ismeretlen helyre, és hogyan lehet elérni, hogy visszatérjenek. Semmi szüksége egy olyan okostojásra, mint Jesse, aki elő akarja írni, milyen képeket akasszon a falra, és talán még abba is beleütné az orrát, hogy mi legyen az étlapon.

– Oké, csomagoljuk ki a képeket, aztán majd eldöntöm, melyik tetszik. Természetesen anélkül, hogy értékítéletet alkotnék.

A férfi arcán mintha mosoly suhant volna át. Egy pillanatra megcsillant belőle valami abból a kedves, szellemes srácból, aki úgy elbűvölte az esküvőn.

– Kezdjük a legnagyobbal! – javasolta Lizzie.

– Az a delfines – bólintott a férfi.

A lány tisztában volt vele, mennyire gyerekes a reakciója, de legszívesebben visszaszívta volna a szavait. Nem tudta elviselni, hogy Jesse-é legyen az utolsó szó. Megragadta a képet, hogy lehántsa róla a csomagolópapírt, de a művelet nem is volt olyan egyszerű, mint gondolta. Jesse szó nélkül odanyújtotta neki a zsebkését.

Felhasította a papírt az egyik oldalon, aztán neki akart látni a másik oldal felvágásának is, ám a férfi megragadta a kezét.

– Jobb lenne, ha csak kihúznánk a képet. Ha úgy döntesz, hogy nem akarsz feltenni a falra, akkor így egyszerűbb lesz visszacsomagolni.

Lizzie mozdulatlanra dermedt. A férfi érintése puha volt, és valahogy ismerős. A lány lehunyta a szemét, és arra gondolt, hogy ezt nem fogja kibírni. Már éppen el akarta húzni a kezét, de a férfi megelőzte.

– Segítek, mert egyedül nem esik kézre – lépett hátrébb Jesse.

– Oké.

Közös erővel kiügyeskedték a hatalmas vásznat a papírborításból. Amikor a lány meglátta a festményt, felkiáltott meglepetésében.

– Gyönyörű! Egészen lenyűgöző.

– Szerintem is.

– Ez nem az Ördögrája strand? – kérdezte Lizzie.

Hivatalosan nem így hívták a helyet, de az ott élő hatalmas ráják miatt a város lakói csak így emlegették. Gyerekként Lizzie félelmetesnek és egyúttal csodálatosnak is találta ezeket a gigantikus állatokat.

– De igen. Egy kisebb képen az ördögráják is meg vannak örökítve.

– Nézzük meg a következőt!

– Ezek szerint meg vagy elégedve a naggyal?

– De még mennyire! Egyszerűen tökéletes. Megérdemli, hogy a legnagyobb üres falfelületre kerüljön.

– Egyetérték. A festőnő nagyon fog örülni a döntésednek.

– Festőnő? – csodálkozott Lizzie.

– Ha netán arra gondolsz, hogy az egyik hódításomról van szó, ki kell hogy ábrándítsalak.

– Eszembe sem jutott ilyesmi – vágta rá a lány.

– Akkor jó. A művész ugyanis nyugdíjas rajztanárnő, anyám jó barátnője.

– Valószínűleg a mérete miatt gondoltam, hogy férfi festette. Persze hülyeség, miért ne festhetne egy nő óriási képeket?

– Mi lenne, ha most rögtön feltenném a falra? És akkor köré tudjuk csoportosítani a többi képet.

– Jesse odalépett a falhoz, és rábökött egy pontra. – Itt jó lesz?

A lány némán bólintott. Nem igazán tudott másra figyelni, mint a férfi széles vállára, izmos fenekére. Gyorsan odalépett mellé, de ettől sem lett jobb a helyzet, mert most már az illatát is érezte.

Jesse mentette meg a helyzetet: hátralépett, és előhúzta a pult mögül a szerszámosládáját.

– Ebben a falban szerencsére nem futnak vezetékek, úgyhogy oda tehetjük a képet, ahová csak akarjuk.

Lizzie-t idegesítette, hogy a férfi folyton többes számban beszél. Nem akart egy csapatot alkotni vele. Jesse és ő sosem lesznek „mi”. Ugyanakkor nem engedhette meg magának, hogy piaci áron felfogadjon egy mesterembert, ha már egyszer a férfi önként vállalta a munkát.

Jesse kijelölt egy pontot a falon, majd elővette a fúrógépet. Lizzie figyelte, ahogy dolgozik, és közben azon aggódott, nem erőlteti-e meg túlságosan a karját. Jesse épp bele akarta kalapálni a tiplit a lyukba, de a mozdulat közben felkiáltott, és kiejtette a szerszámot a kezéből.

– Mi történt?

– A vállam. Rossz szögben tartottam a karomat.

– Hadd segítsek! Szerintem én is be tudom verni azt a tiplit a falba.

– Jobb szeretném én csinálni. Megbirkózom vele, ne aggódj.

Egyszerre hajoltak le a kalapácsért, és csaknem összekoccant a homlokuk. Lizzie zavartan felegyenesedett, és lázasan törte a fejét, milyen ürüggyel tudna kimenekülni a helyiségből. A férfi azonban még közelebb lépett hozzá.

Néhány végtelennek tűnő másodpercig megbabonázva bámulták egymást, aztán Lizzie megrázta a fejét.

– Ez így nem fog működni.

– Igazad van. Nem csinálhatunk úgy, mintha semmi sem történt volna kettőnk között. Már csak azért sem, mert máig nem értem, miért tűntél el olyan hirtelen az esküvő után. Még csak el sem köszöntél!

Lizzie-nek fogalma sem volt, mit mondhatna. Idegesen a füle mögé tűrte a haját, és felsóhajtott.

– Legjobb lenne, ha elfelejtenénk az egészet.

– Tényleg el akarod felejteni azt az estét?

– Tévedés volt a részemről.

Jesse elhúzta a száját.

– Sok mindent mondtak már rám, de tévedésnek még senki sem nevezett.

– Nem úgy értettem – nézett rá a lány rémülten.

– Semmi gond, megtanultam elviselni a kritikát.

A férfi megvonta a vállát, ami ugyanakkora fájdalmat okozott neki, mint Lizzie szavai.

– Komolyan beszélek, Jesse. Túl messzire mentünk azon az estén.

– Én úgy emlékszem, hogy nagyon jól szórakoztunk.

– Ezek szerint teljesen máshogy látjuk a múltat.

– Én egy rendkívül szellemes, melegszívű és gyönyörű nőre emlékszem, akivel rengeteget nevtünk.

Lizzie időközben visszahátrált a pultig.

– Az meg teljesen kiment a fejedből, hogyan törtek ránk a vadbarom barátaid az erkélyen?

– Amikor rajtakaptak minket csókolózás közben? De hiszen csak ugrattak minket! Nem úgy tűnt, mintha zavarna téged.

– Pedig szörnyen kínosnak találtam.

– De hiszen neveltél!

A lány elmélyülten az ujjára tekerte az arcába hulló hajtincset.

– Nem akartam, hogy lássák rajtam, mennyire rosszul érint a dolog.

– Gyakran csinálod ezt? – nézett a szemébe Jesse. – Igyekszel elrejtteni az érzéseidet mások elől?

Lizzie zavarba jött.

– Mindenki ezt csinálja, nem? – kérdezett vissza.

- Nevettél, aztán azt mondtad, megnézed, mit csinál Amy.
- Igen.
- És aztán nem jöttél vissza hozzám.
- De visszamentem. Csak éppen már mással voltál elfoglalva.
- Miről beszélsz? Egész este rád vártam.

Amikor már egy csomó idő eltelt, és Lizzie még mindig nem mutatkozott, a férfi elindult, hogy megkeresse. A terem másik végében bukkant rá, ahol a város legrémesebb pletykaféskével beszélgetett. Egy pillantást sem vetett rá többé.

- Egy másik nővel táncoltál, pedig megígérted, hogy aznap este én leszek az egyetlen partnered
- szakadt ki a lányból a szemrehányás.

Néhány órával az erkélyen történtek előtt azzal viccelődtek, hogy táblát akasztanak a nyakukba „Foglalt Lizzie számára” és „Foglalt Jesse számára” felirattal.

- A kötelező körök után csakis veled táncoltam. És egyszer a kislányoddal, aki egészen elbűvölő. Nem értem, kivel láthattál.

– Mindegy – fordította el a fejét durcásan a lány. – Végül is jogod volt hozzá, hogy azzal táncolj, akivel akarsz.

Jesse odalépett hozzá, és megfogta az állát.

- Csak hogy értsük egymást, Lizzie. Senki mással nem akartam táncolni azon az estén, csakis veled. Hogy nézett ki az a titokzatos nő, akivel együtt láttál?

– Magas, fekete hajú, nagyon csinos... Piros ruha volt rajta.

Jesse homlokráncolva próbálta felidézni a fél évvel ezelőtti este eseményeit.

- Nagyon boldognak tűntetek.
- Megvan! – kiáltott fel Jesse. – Marie, az unokatestvérem akkor árulta el nekem, hogy gyereket vár. Már évek óta próbálkoztak a férjével, és most végre összejött.

– Ó...

– Tényleg azt hitted, hogy miután megcsókoltalak az erkélyen, méghozzá a barátaim szeme láttára, azonnal kerestem magamnak egy másik nőt? Csak pár percig voltál távol!

- De hát teljesen úgy tűnt, mintha egy pár volnátok! Rettenetesen naivnak éreztem magam.
- Miért nem jöttél oda és vontál kérdőre? Nem ezt csinálja egy féltékeny nő normális esetben?
- Én nem féltékeny voltam, inkább... csalódott.
- Hát még én milyen csalódott voltam, amikor megértettem, hogy tényleg nem jössz vissza hozzám! Aztán másnap szó nélkül elutaztál, és még csak a telefont sem vetted fel nekem.

– Ezek szerint félreértés volt az egész. Sajnálom.

Lizzie bemenekült a pult mögé. Amikor felemelte az egyik pohártartót, a férfi észrevette, hogy remeg a keze.

Mennyire egyszerű lenne áthajolni a pulton, megérinteni az arcát, és megcsókolni! De Jesse ellenállt a kísértésnek. Nyilvánvaló volt, hogy a lány most nem vágyik érintésre, ő pedig nem vágyott visszautasításra.

Tulajdonképpen csak azt akarta kideríteni, ami fél éve nem hagyta nyugodni a lánnyal kapcsolatban.

- Értem – bólintott. – Hallottad a rólam szóló pletykákat, és azt gondoltad, tényleg olyan fickó vagyok, aki két perc alatt ráun valakire. Nem akartál Jesse hódításai közé tartozni. De a szerelmi életemről szóló történetek meglehetősen túlzóak.

Gyerekkorában hányszor megkapta, hogy a régi sláger, a *Jesse hódításai* mintha róla szólna!

Kamaszkorában és a húszas évei elején még szórakoztatónak találta, hogy mindenki nagy nőcsábásznak tartja, de ma már, közel a harminchoz inkább fárasztó volt együtt élni ezzel a kétes hírnévvel.

Camilla szavai jutottak az eszébe: „Nem fogok hiányozni neked. Egy olyan vonzó férfi, mint te, bárkit megkaphat, akit csak akar.” De Camilla tévedett, hiszen Jesse nem akart mást, csak őt. Annyira, hogy sokáig úgy gondolta, soha többé nem fog szeretni senkit. Már csak azért sem, mert képtelen lett volna elviselni még egy ilyen csalódást.

– Persze hogy hallottam a rólad szóló pletykákat. A fél város arról beszélt, ami közted és Kate Parker között folyt. Valahányszor hazajöttél egy kiküldetésből, mindig együtt voltatok, de eszed ágában sem volt megkérni a kezét. Ahogy az elődei mellett sem akartál lehorgonyozni.

Jesse hitetlenkedve rázta a fejét. Tényleg nincs jobb dolguk a kedves polgártársainak, mint hogy az ő magánéletén köszörüljék a nyelvüket? Valójában persze nem tudnak róla semmit. Fogalmuk sincs, mi az igazi oka, hogy nem kötelezi el magát. Kate már óvodáskora óta a legjobb barátja. Se több, se kevesebb. Egyszer poénból elhatározták, hogy ha harmincéves korukig nem találják meg az igazit, akkor összeházasodnak.

– Micsoda marhaság! Kate-tel egyetlenegyszer csókolóztunk, akkor is csak azért, hogy kiderítsük, lehetne-e köztünk több barátság nál. Kiderült, hogy nem, úgyhogy továbbra is töretlen a barátságunk.

– Sejtettem, hogy így van, mert az esküvőn egész végig a barátodat, Sam Lancastert bámulta.

– Azóta már össze is házasodtak, és boldogan élnek, míg meg nem halnak. Én voltam az egyik tanú.

Jesse őszintén örült a barátai boldogságának, de ideje volt, hogy a saját életében is rendet tegyen. Válaszúthoz érkezett a munkájával kapcsolatban is. A legutóbbi találkozója Camillával tudatosította benne, hogy változtatnia kell. Már közölte a főnökével, hogy a gyógyulása után sem fog visszatérni a csapatba – legfeljebb csak adománygyűjtőként vagy önkéntes segítőként.

Egy houstoni építési vállalat kínált neki érdekesnek tűnő állást. Szívesen menne, de persze akkor még ritkábban jöhetne haza a Delfin-öbölbe.

Jobb is, hogy így alakult a dolog Lizzie-vel. Örült, hogy tisztázták a félreértést, de tudta, hogy most már úgysem lehet köztük semmi. Az a vonat már elment.

– Az esküvők veszélyesek – jegyezte meg a lány. – Felkavarják az ember érzelmeit, és olyasmire ragdatják, amit egyébként nem tenne meg. Például összevissza smárol bárkivel. Válogatás nélkül.

– Én egyáltalán nem válogatás nélkül smároltam.

– És ha én igen? Mi van, ha nem te vagy a nőcsábász, hanem én vagyok a férfifaló?

A lány szemében újra felvillantak azok a hamiskás szikrák, amelyek annyira elbűvölték Jesse-t az esküvőn.

A tizenhat éves Lizzie-re, aki egykor a vendégházukban nyaralt, nem nagyon tudott visszaemlékezni. Akkoriban kizárólag az érett, nagy mellű lányok érdekelték. Miközben a bátyja belezúgott Lizzie nővérébe, neki az volt a legnagyobb gondja, hogy nem tudott választani három idősebb nő közül, akik mind érdeklődést mutattak iránta.

Tizenkét évvel később azonban Lizzie teljesen lenyűgözte szolid eleganciájával, visszafogott érzékiségével, intelligenciájával. Egyszerű farmerben, feltűrt ujjú fehér blúzban, copfba kötött hajjal is lélegzetelállítóan nézett ki.

– Kétlem, hogy férfifaló volnál.

A lány arckifejezése megváltozott.

– Elvált, gyermekét egyedül nevelő nő vagyok, a társasági életem gyakorlatilag a nullával egyenlő. Nincs más ambícióm, mint sikerre vinni ezt a kávézót, és jó anyja lenni a lányomnak – jelentette ki elszántan.

– Nem lehet egyszerű egyedülálló anyának lenni.

– El sem tudod képzelni, mennyire bonyolult. De megéri. Amy a legjobb, ami valaha történt velem.

– Nagyon fiatalon lettél anya.

– Huszonhárom éves koromban. Nem így terveztem, de egy percre sem bántam meg.

– Ő most hol van? Nem jött veled Sydney-be?

– Az iskolai szünetet az apjánál és a nagyszüleinél tölti Franciaországban. Odáig vannak érte, azt szeretnék, ha igazi franciaként nőne fel. Ez az egyik oka, hogy nem bukkatok bele ebbe a vállalkozásba. Philippe csak arra vár, hogy belém köthessen, és magának követelhesse a kizárólagos felügyeleti jogot.

Sandy révén a férfi tudott egyet-mást Lizzie életéről. Hallott a zsarnoki apáról, a korai

házasságról, a nehéz válásról. A lánynak nem volt könnyű élete. Ezért is jó, hogy végül nem történt köztük semmi. Jesse nem akart volna sebeket okozni neki.

– Itt mindig lesz segítséged. Most már te is a családhoz tartozol, márpedig a Morganek sosem hagyják cserben egymást.

– Jó tudni. – Lizzie nagy levegőt vett, majd egyenesen a férfi szemébe nézett. – Sajnálom, hogy félreértettem a jelenetet az unokatestvéreddel. Ennek ellenére úgy gondolom, jobb, ha nem ismétljük meg, ami akkor történt. Remélem, egyetértesz.

Jesse megkönnyebbült. Nagyon tetszett neki a lány, de nem állt készen arra, hogy komoly kapcsolatba kezdjen. Márpedig az világos volt számára, hogy Lizzie nem érné be kevesebbel.

– Lizzie, én...

– Ahogy mondtam – szakította félbe a lány –, mostanában nincs időm társasági életet élni. Ami azt jelenti, hogy senkivel sem randizom.

– Oké, értettem.

Jobb ez így. Jesse-t a világ legkülönbözőbb tájaira szólítja a munkája. Ha egyszer mégis úgy dönt, hogy családot alapít, olyan társat kell találnia, akinek nincsenek kötöttségei. Camilla, a szabadúszó, gyermektelen fényképész tökéletes jelöltnek tűnt. Jesse mindig is egyenrangú kapcsolatra vágyott, és rendkívül tisztelte az önálló, magabiztos, ambiciózus nőket. A Camilla-ügy óta azonban kicsit megcsappant a bizalma.

– Gondoljunk úgy az esküvőn történetekre, mint egy kellemes kalandra. Én egyáltalán nem bánom, ami történt, és elfelejteni sem szeretném. De...

– De nem lesz folytatása – fejezte be a mondatot Lizzie.

A férfi bólintott, majd kezét nyújtott a lánynak.

– A barátságunkra!

Lizzie habozott.

– Alig ismerjük egymást. Elég válogatós vagyok, ami a barátokat illeti.

Jesse sem volt teljesen biztos a dolgában. Túlságosan vonzónak találta a lányt ahhoz, hogy megelégedjen a barátságával.

– Maradjunk inkább abban, hogy megpróbálunk barátokká válni – javasolta Lizzie.

– Egyetértek – bólintott a férfi.

De napi két óránál többet semmiképp sem tölthetünk együtt, tette hozzá magában. Félő volt, hogy minél jobban megismeri a lányt, annál vonzóbbnak fogja tartani.

– Akkor megegyeztünk.

Lizzie megszorította a felé nyújtott kezét, majd nyomban eleresztette.

2. FEJEZET

Végre visszacsomagolták az utolsó olyan festményt is, amely nem került fel a falra. Lizzie lerogyott egy székre, és felnyögött.

– Ez fárasztóbb volt, mint gondoltam.

– De megérte – nézett szét a helyiségen Jesse, aki még mindig a padlón térdelt.

– Az biztos – ismerte el a lány. – Nagyon hangulatos lett a tér a festményektől. Remélem, benéznek majd a művészek, hogy köszönetet mondhassak nekik egy csésze kávéval.

Lizzie iszonyúan kimerültnek érezte magát. Nem is annyira a munka volt megerőltető, hanem inkább az együttlét a férfival.

Jesse rendkívül közvetlen, rendes ember. Nagyon jól kezelte a félreértésből adódó konfliktusukat, és a fájós karja ellenére sem engedte, hogy Lizzie emelgesse a nehéz képeket vagy dobozokat. Ő mégsem tudta elengedni magát a társaságában. Minden egyes szavát gondosan megválogatta, amitől karót nyelt vénkisasszonynak érezte magát, máskor meg úgy vihogott, mint egy ostoba kamaszlány. Egyik sem vallott rá.

Nem sok esélyt látott arra, hogy barátok legyenek. Hogyan lehetne a barátja egy olyan férfi, akinél vonzóbbat még életében nem látott? Nem tudott úgy ránézni, hogy ne jutott volna eszébe, milyen érzés volt a karjába omlani.

Mindegy, össze kell szednie magát, és úgy viselkednie, mintha nem történt volna közöttük semmi fél évvel ezelőtt. Muszáj lesz baráti viszonyt kialakítania a férfival, ha nem akarja, hogy a jövőben minden családi összejövetel a feszengésről szóljon.

Mindketten felálltak, hogy még egyszer megcsodálják munkájuk eredményét. Lizzie ellépett a férfi mellől, hogy igazítson egy kicsit a rájákat ábrázoló képen.

– Nagyon szuper lett. Jó ízlésed van – jegyezte meg Jesse.

– Azért a végső döntést közösen hoztuk meg.

– De elég gyakran éltél a vétőjogoddal.

– Csak nem arra célszól, hogy kontrollmániás vagyok?

– Á, dehogya! – vigyorodott el a férfi. – Bár ami azt illeti...

Ha tényleg barátok lennének, akkor Lizzie most finoman beleöklözne az oldalába, és jót nevetnének. Ehelyett a lány inkább színpadiasan felsóhajtott.

– A Kék Öböl biztróban lesz módod kiélni a kontrollmániámat, hiszen az egész sikere vagy sikertelensége az én vállamon nyugszik.

– Azért ez nem teljesen igaz. Egyrészt Sandy és Ben mindenben a segítségedre lesznek, másrészt remek alkalmazottakat toboroztak neked. Na és itt vagyok én is.

– Te? Azt hittem, csak az indulásnál segítesz be.

– Napi két órára a rendelkezésedre állok.

A lány felvonta a szemöldökét. Miért pont két órára? Ennyit bír a válla? Vagy van más munkája is az öbölben?

Napi két óra. Lizzie nem tehetett róla, de beindult a fantáziája. Ha napi két órát tölthetne a férfival a hálószobájában...

Elöntötte a forróság. Szedd össze magad! – figyelmeztette magát. Épp most határozta el, hogy barátok lesztek.

– Nagyon köszönöm, hogy segítettél kiválasztani és a helyükre tenni a képeket. Nevezd csak kontrollmániásnak, amiért elutasítottam a cápás festményt, bár kétségtelenül vannak művészi értékei. De azért ne felejtse el, hogy nekem kell majd napi sok órában együtt élnem ezekkel a képekkel.

– A cápák lenyűgöző állatok. Szörfösként az ember megtanulja tisztelni őket. Szerintem a művész nagyon sikeresen ragadta meg a lényegüket.

– Azt szeretném, ha ez itt a nyugalom szigete lenne a vendégek számára. Ki akarna úgy ebédelni, hogy közben egy olyan állat néz vele farkasszemet, amelyik simán le tudná nyelni?

Jesse kivillantotta tökéletes, fehér fogsorát, amely lenyűgöző kontrasztot alkotott napbarnított bőrével és ragyogóan kék szemével. A lány zavarba jött a látványtól. Bárcsak mások lennének a körülmények! Szívesen folytatná a férfival ott, ahol hat hónappal ezelőtt abbahagyták.

– Valószínűleg igazad van. De így meg túl sok idegnyugtató csendélet került a falra.

– Én mégis maradok a delfineknél és a csendéleteknél.

– Én viszont még egyetlen kihívástól sem rettentem vissza.

Mire célt ezzel? A hódításaira? Lizzie nem akart arra gondolni, hogy akár engedhetne is a vágyainak. Nem, távol kell tartania magát a férfitől, amennyire csak lehet! Nem mintha attól félne, hogy Jesse átlépi azokat a határokat, amelyekben az imént megállapodtak. Inkább saját magában nem bízott eléggé.

– Egyértelműen a delfines kép a kedvencem. Ha megengedhetném magamnak, szívesen megvenném.

– Jobb, ha nem szeretsz bele egyik képbe sem, hiszen az a cél, hogy minél előbb elkeljenek. A képeladások pluszbevétel jelentenek a bizstró működéséhez.

– Persze, tudom, de azért nem lesz könnyű megválnom ettől a festménytől.

– Gondolj arra, hogy a bizstrónak mielőbb nyereséget kell termelnie.

Nem gondolta volna, hogy Jesse megfontolt üzletemberként képes fellépni, hiszen a munkája alapvetően a jótékonyaságról szólt. Azt viszont megértette, hogy a férfi nomád életmódjába nem igazán fér bele, hogy szép tárgyakkal vegye körül magát. Úgy döntött, ezúttal nem vág vissza semmilyen csípős megjegyzéssel – már csak azért sem, mert most határozták el, hogy barátságot kötnek.

– Szívesen köszönném meg a segítségedet egy finom ebéddel, de amint látod, ehhez még nem adottak a körülmények.

– Hallottam, hogy még dolgozol az étlapkialakításán. Már előre örülök a szombati próbavacsorának.

– Ó, nem is tudtam, hogy te is ott leszel!

– Sandy összetrombitálta az egész családot, hogy megkóstolhassák az ételkölteményeidet. Nálam jobb tesztalanyt nem is találhatnál. Odavagyok a finom kajáért.

A lánynak hirtelen eszébe jutott, milyen jól szórakoztak Sandy esküvőjén, amikor megpróbálták kitalálni, kinek mi a kedvenc étele. Annyit nevettek, hogy pár órára sikerült minden gondjáról megfeledkeznie.

– Hadd találjam ki, mire fogják rávetni magukat a Morganek! – Lizzie összevont szemöldökkel koncentrált. – Szerintem a báránysült lesz a befutó, céklapürével. És talán az almatorta karamellizált morzsával és vaníliafagylalttal.

Jesse összefonta a karját a mellén.

– Hm, majd meglátjuk, eltaláltad-e. Kénytelen leszel szombatig várni az eredményre.

– De gonosz vagy!

– Úgy látom, a várakozás nem az erősséged – vigyorodott el a férfi.

– Azért el tudok képzelni olyasmit, amire érdemes várni – vágott vissza Lizzie.

Egy pillanatig farkasszemet néztek egymással, majd a lány elkapta a tekintetét. Csodás lenne flörtölni Jesse-vel, újra a karjába vetni magát, de ezzel csak feleslegesen nehezítené az amúgy sem egyszerű életét.

A jövőben ügyelni fog arra, hogy szigorúan csak a bizstróval kapcsolatos tennivalókról értekezzen a férfival. A könyvesboltba nyíló ajtóra nézett. Sandy bármelyik pillanatban megjelenhet, és addig még valamit tisztázni kell Jesse-vel.

– Kérdezhetek tőled valamit bizalmasan?

– Persze – vont fel a szemöldökét a férfi.

– Az alapanyagokról van szó, amikből szombaton főznöm kell.

– Igen?

– Nem igazán felelnek meg azoknak a minőségi követelményeknek, amikhez hozzá vagyok

szokva.

– Nem értem. Nem a Harbourside Hotel konyháján keresztül szereztél be mindent? Az ő éttermüket tartják a legjobbnak a városban.

A hotelt Jesse bátyja, Ben építtette a régi vendégfogadó helyén, mint ahogy a könyvesbolt és a bisztró is az ő munkája. Lizzie tisztában volt vele, hogy a férfi hűségese a testvéréhez, de nem tudta, ki máshoz fordulhatna.

– Éppen ez a probléma. A Harbourside a felső középosztály igényeit szolgálja ki, én viszont valami egészen mást szeretnék. De persze senkit sem szeretnék megsérteni.

Lizzie keresetlen őszintesége már annak idején is lenyűgözte a férfit. Ő maga nagyra értékelte ezt a tulajdonságot, de a város nem minden lakosa gondolkodott hasonlóképpen. Ha az a benyomásuk támad, hogy a lány lenézi őket, akkor a Kék Öböl bisztró sorsa meg van pecsételve.

– De hát ez csak egy bisztró...

– Csak egy bisztró? Hogy mondhatod ilyet? Ettől még első osztályú ételt kell a vendégeim asztalára tennem – jelentette ki a lány szenvedélyesen.

Jesse tisztelte a hajlíthatatlanságát és a munkabírását, de azért aggódni kezdett. Az öböl lakói nem kedvelték az olyan „jöttmenteket”, akik többnek gondolták magukat az ittenieknél.

– Ez nem Franciaország, Lizzie. Szerintem jobban teszed, ha nem próbálkozol túlságosan egzotikus fogásokkal. Úgy tünne, mintha kérkednél a világlátottságoddal. Mintha azt üzenéd az ittenieknek, hogy a franciák sokkal kifinomultabbak náluk.

Lizzie felnevetett.

– Ne aggódj, nem fogom rafinált francia fogásokkal traktálni az öböl lakóit. Bár évekig Franciaországban éltem, azért ausztrál maradtam. Nagyon jól tudom, mivel lehet hatni a honfitársaimra.

Jesse az újságokból értesült róla, hogy a lány fantasztikus szakács, de arról fogalma sem volt, milyen az üzleti érzéke.

– Mik az elképzeléseid? – kérdezte.

– Egyszerű ételeket akarok készíteni a lehető legjobb minőségű alapanyagokból. Ez a legfontosabb alapelv, amit magammal hoztam Franciaországból. Erre nem a Michelin-csillagos csúcséttermek tanítottak, hanem a kis lyoni kávézók és bisztrók, meg Amy nagyszülei. Azt mondják, Franciaország szíve Párizs, a gyomra azonban Lyon.

– Ezt még nem is hallottam.

Jesse egyetemista korában hátizsákos utazóként bejárta Európát, de Franciaországból csak a fővárost és Versailles-t látta.

– Én többnyire katasztrófa sújtotta vidékekre utazom. Inkább nem részletezem, miket eszünk egy-egy ilyen kiküldetésen.

– Emlékszem néhány sztorira, amit az esküvőn meséltél.

Jesse sem felejtette el, milyen figyelmesen hallgatta a lány, amikor a munkájáról mesélt. Nem faggatta arról, miért nem helyezkedik el inkább valamilyen jól fizető cégnél. Így aztán nem is került szóba, hogy a nagyszülei örökségének és néhány jól sikerült befektetésnek hála, megengedhette magának, hogy olyan munkát végezzen, amit értelmesnek talál.

Most azonban új vizekre evez. A texasi cég olyan izgalmas munkát és akkora fizetést ajánlott neki, amelynek nem tudott ellenállni.

– Mi a baj a hotel étterméből rendelt alapanyagokkal?

– Az alapvető élelmiszerekkel nincs gond, de a többi helyi termelőktől szeretném beszerezni, lehetőleg olyanoktól, akik biogazdálkodást folytatnak.

– Nem lesz az túl drága? – nézett szét a férfi a kerek kávéházi asztalkákkal és Thonet székekkel berendezett hangulatos helyiségben.

– Ha közvetlenül a termelőktől szerezzük be az árut, az sokszor olcsóbb, mint ha közbeiktatunk egy kereskedőt. Tudom, hogy nem szállhatunk el az árakkal, de abban is biztos vagyok, hogy a siker kulcsa az, ha valami mást és jobbat kínálunk, mint a versenytársaink. Te milyen burgert szeretnél

enni? Olyat, ami nagyipari körülmények között tartott állatok húsából készült, vagy néhány dollárral többért olyat, amihez szabadon legelésző marhák húsát használták fel? A sült krumplihoz a fagyasztóból vegyük elő az alapanyagot, vagy frissen pucoljuk és süssük? Adalékanyagokkal telenyomott majonézt adjunk hozzá, vagy házi készítésűt?

– Ez nem is kérdés. – Jesse-nek máris korogni kezdett a gyomra. – Szóval teljesen normális ételeket akarsz készíteni? Semmi kiejthetetlen nevű fogás, amit nagyítóval kell keresni a tányéron?

– Így van. Ismerem az ausztrálok ízlését, és a korlátaikat is.

– Lesz szalonnás zsemle tükörtojással?

– De még milyen! Megnyalod utána mind a tíz ujjadat. De azért lesznek ennél kreatívabb fogások is. Reggelit, ebédet és délutáni kávékat is kínálunk süteménnyel.

– Például almatortát?

A férfinak beindult a nyálképződése. Lizzie felnevetett. Már megint jól tippelt, Jesse gyengéje tényleg az almatorta!

– Van valami ötleted, hogy juthatnék nekem tetsző alapanyagokhoz anélkül, hogy vérig sérteném Sandyt és Bent?

– Mikor jártál a Delfin-öbölben utoljára?

– Pár hónappal ezelőtt, amikor Sandy felajánlotta nekem az állást.

– Akkor igazából nem is ismered a helyi gasztronómiai kínálatot.

Lizzie kénytelen volt egyetérteni vele. Amikor tizenkét évvel ezelőtt itt nyaraltak, három létesítmény közül választhattak: volt egy büfé, egy pizzázó meg Jesse szüleinek vendégháza.

– Akkor sürgősen fel kellene térképezned a környéket. Az utóbbi években rengeteg fejlesztés történt. Nem pont itt, a Delfin-öbölben, de a szomszédos településeken. Valahányszor hazajövök, újabb és újabb éttermeket találok. Legutóbb egy televíziós sztárséf nyitott éttermet nem messze innen.

– Ez nem feltétlenül baj, akár még növelheti is a keresletet a minőségi étkezés iránt. Akkor tudsz segíteni abban, hogy találjak néhány helyi termelőt? No meg abban, hogyan találjam a dolgot Sandynek.

Jesse nem sokáig tűnődött a válaszon. Természetesen segíteni fog a lánynak, már csak azért is, mert megígérte a sógornőjének, hogy mindent meg fog tenni a biztró sikeréért. Ha ehhez az kell, hogy teljesítse Lizzie kívánságait, akkor ezt fogja tenni.

– Van néhány régi iskolatársunk, aki biogazdálkodással foglalkozik a környéken. A halakat és a tenger gyümölcseit apa fogásaiból is beszerezheted.

– Ez nagyon jól hangzik! – lelkesedett a lány.

– Szeretnéd, ha bemutatnálak a termelőknek?

– Az szuper lenne!

Lizzie szeme most megint olyan élénken csillogott, mint hat hónappal ezelőtt.

– Rendben, nincs semmi akadály.

Még örült is neki, hogy alkalma lesz olyan régi ismerősökkel találkozni, akiket az utazásai miatt évek óta nem látott. A munkája miatt sok barátjával nem tudta tartani a kapcsolatot. De persze ha őszinte akart lenni magához, az sem volt ellenére, hogy több időt töltsön Lizzie-vel.

– Bele fog ez férni abba a napi két órába, amit a biztróra szánsz?

A lány mintha csak olvasott volna a gondolataiban. Muszáj lesz tartania magát a napi két óra együttléthez. Ennyi idő éppen elég ahhoz, hogy felszínes barátság alakuljon ki közöttük, de ahhoz talán kevés, hogy ennél tovább lépjenek.

– Sajnos napi két óránál többet nem tudok erre a projektre szánni. Szerencsére az ökolgazdaságok nincsenek túl messze.

– Szuper! Mi lenne, ha mindjárt holnap meglátogatnánk őket? Nincs sok vesztegetni való időm.

Sandy bukkant fel a könyvesboltból nyíló ajtóban, és megcsodálta a falakra felkerült festményeket. Lizzie sokatmondó pillantást vetett a férfira, aki alig észrevehetően bólintott: egy szót sem szól a sógornőjének az imént elhangzottakról.

– Annyira örülök, hogy itt vagy! – ölelte át a húgát Sandy, majd Jesse-hez fordult. – Még mindig nem tudom elhinni, hogy sikerült egy világklasszis szakácsot megcsípnem a Kék Öböl számára. Iszonyú mázlim van!

Sandy és Jesse láthatóan jól kijöttek egymással.

Legalább az egyikünk élete rendeződött, gondolta Lizzie. Kettőből egy – nem is olyan rossz arány.

Sokáig úgy tűnt, egyik Dumont lánynak sincs szerencséje a férfiakkal. Talán az apjuk miatt, aki sok lelki sérülést okozott nekik érzéketlen, zsarnoki lényével. De Sandy házassága szerencséjére nagyszerűen működött, és a férje családja révén végre azt is megtapasztalhatta, milyen egy jól működő, szerető közösség tagjának lenni.

Lizzie házassága azonban kudarcba fulladt, és ez nagyon megtépázta a szerelembe vetett hitét. Nem is reménykedett abban, hogy kaphat még egy esélyt. Már csak azért sem, mert továbbra is az olyan veszélyesen jóképű, ámde elköteleződésre képtelen férfiak vonzották, mint Jesse. Nem követheti el még egyszer ugyanazt a hibát!

– Én is örülök, hogy itt lehetek – mondta a nővérének. – Nagy szükségem volt erre a váltásra. Új élet, új kihívások!

– Látom, már felelevenítettétek az ismeretségeket – mosolygott rájuk Sandy.

– Igen – felelte Lizzie kelletlenül. A szeme sarkából látta, hogy Jesse némán bólintott.

Sandy érzékelte a zavarukat, úgyhogy tapintatosan témát váltott.

– Nagyon jó érzéssel helyeztél el a képeket! Lenyűgöző látványt nyújtanak.

– Jesse-é az érdem, ő rakta fel őket a falra – mondta Lizzie.

– Én csak azt tettem, amit a főnök mondott.

– Főnök? – vont a szemöldökét a lány.

– Így van. Te döntöttél a képek sorsáról, én csak követtem az utasításaidat – viccelődött a férfi, majd az órájára nézett. – Észre sem vettem, hogy már ilyen késő van. Mennem kell.

– Letelt a két óra? – csipkelődött a lány.

– Milyen két óra? – érdeklődött Sandy.

– Gondolom, a karja miatt nem dolgozhat többet – felelte Lizzie.

– Igen – bólintott a férfi. – Akkor holnap tízkor érted megyek. Sziasztok!

Lizzie nem tudta levenni a szemét a távolodó férfiről. Micsoda széles váll, formás hátsó, hosszú és izmos láb! Nem sok férfinak van ilyen tökéletes alakja.

– Jaj, ne! – sóhajtott fel Sandy, amikor Jesse hallótávolságon kívül került.

– Mi az?

– Látom, hogyan bámulsz rá.

– Miért, szerinted nem gyönyörű férfi?

– A sógoromról beszélsz!

– Na és? Attól még, gondolom, te is látod, hogy eszméletlenül jól néz ki.

Sandy felnevetett.

– Oké, elismerem, hogy nagyon szexi pasi. Ráadásul kedves ember. Csak sajnos kötődési problémái vannak.

– Ezt már sokszor elmondtad.

– Mégsem hallgattál rám.

– Az más. Annak idején nagyon rossz passzban voltam. Egyszerűen csak jól akartam érezni magam néhány óráig. És hát Jesse... ellenállhatatlan volt.

– Nagyon kedvelem Jesse-t, olyan, mintha az öcsém lenne, de nem akarom, hogy megsebezzen.

– Sandy egy pillanatra elhallgatott, majd hozzátette: – Azt sem akarom, hogy te sebezsd meg őt.

– Ezt meg hogy érted?

– Te magad mondtad az előbb, hogy nem akartál tőle semmit, csak hogy néhány óráig szórakoztasson. Csak egy kis változatosságra vágytál, hogy egy rövid időre kiléphess a frissen elvált, egyedülálló anya szerepéből. Vagyis nem vetted őt komolyan.

– De hát hogy vehettem volna komolyan egy hírhedt nőcsábászt? Te magad is ezért óvtál tőle.

– Ettől még nem szép dolog játszadozni valakivel. Ha egy férfi csinálja ezt egy nővel, mindenki elítéli. A fordított helyzet talán megengedhető?

– Ezt nem mondd komolyan! Én nem játszadoztam Jesse-vel.

– Biztos vagy benne? Azt hiszem, a legtöbben félreismerik őt. A nők csak a külseje miatt bomlanak utána, cseppet sem érdekli őket a férfias arcél és a kidolgozott izmok mögött rejlő ember. Pedig Jesse kifejezetten érzékeny, szeretetreméltó srác.

– Erre még sosem gondoltam – ismerte el Lizzie.

– Mindenki azt hiszi, hogy egy ilyen jó pasit egyáltalán nem visel meg a visszautasítás, hiszen minden ujjára kaphat tíz másik nőt. Pedig nagyon megviselte Jesse-t, amikor az esküvőnk után szó nélkül faképnél hagyta.

Lizzie döbbenet hallgatott. Eddig csak a saját sérelmével foglalkozott, fel sem merült benne, hogy a férfiban is mély nyomokat hagyott a félresikerült próbálkozásuk.

– Az csak félreértés volt – magyarázta a nővérenek –, de ma sikerült tisztáznunk a dolgot. Egyébként meg biztos vagyok benne, hogy Jesse már rég talált magának valaki mást.

Könnyednek akart tűnni, de összeugrott a gyomra a gondolatra. Éppúgy nem akarta a férfit más nővel látni, mint fél évvel ezelőtt.

– Nem említette, hogy találkozgatna valakivel – tűnődött Sandy.

– Elmondaná neked?

– Valószínűleg nem. Diszkréten kezeli a nőügyeit.

– Na, látod. Nem kell aggódnod miattunk. Megbeszéltük, hogy barátok leszünk, ha már amúgy is rokonságba keveredtünk egymással.

– Helyes. Tartsátok magatokat ehhez. Amúgy sem illetek össze.

– Tudom – mondta Lizzie, bár kicsit sértőnek érezte a nővére kijelentését. – Hidd el, nem akarok tőle semmit. De tudod, igazán megemlíthetted volna a telefonban, hogy Jesse is itt lesz.

Sandy zavartan félrenézett.

– Nem tudhattam, hogy baleset éri, és emiatt haza kell jönnie. A régi csónakházban lakik.

– Mégiscsak jobb lett volna, ha szólsz.

– Nem akartam, hogy még emiatt is aggódj. Épp elég teher nehezedik rád.

– Nem kell féltened, Sandy, nem lesz még egy Philippe az életemben.

– Persze hogy féltetek! Azok után, amin keresztülmentél... Elképzelni is szörnyű, hogy amíg te megpróbáltál egyedül boldogulni Sydney-ben egy kisbabával, addig a férjed...

– Most már sokkal okosabb és tapasztaltabb vagyok – szakított félbe Lizzie. – És főnként erősebb. Nem akart Philippe-ről beszélni, sőt gondolni sem akart a maga mögött hagyott rémes időszakra.

– Igazad van, tényleg szólnom kellett volna, hogy Jesse hazajött – ismerte el a nővére.

– Most már mindegy. Elég sokkoló volt, amikor váratlanul felbukkant, és bejelentette, hogy együtt fogunk dolgozni...

– Ne utasítsd vissza a segítségét, Lizzie! Még így is nagyon nehéz lesz tartani a határidőt. Egy hét múlva nyitás, gondolj csak bele! Jesse egyébként sem marad sokáig.

– Egészen pontosan négy hétig. Tényleg nincs miért aggódnod, Sandy. Ellen tudok állni a kísértésnek, bármilyen csábító is. Nem lesz gond, képesek leszünk együttműködni Jesse-vel a közös cél érdekében.

Jesse az utóbbi években csak pár napos, röpké látogatásokra tért haza a Delfin-öbölbe. Most kifejezetten örült, hogy megmutathatja Lizzie-nek a vidéket, ahol felnőtt, ahol az apja, sőt a nagyapja is nevelkedett.

A munkája révén sokfelé járt a világban, de ettől csak még jobban megtanulta értékelni szülőföldje szépségét: a régi kikötőt, a képeslapra illő strandokat, a természetvédelmi oltalom alatt álló bozóterdőt.

– A Delfin-öblön és az Ördögrája strandon kívül eddig még nem sokat láttam a környékből – jegyezte meg Lizzie, amikor beszállt a férfi mellé a terepjáróba. Fehér farmert és egyszínű pulóvert viselt, mégis elegáns volt – és észvesztően szexi. – Előre örülök a felfedezőútnak – mondta lelkesen.

– Helyes, akkor a hosszabb úton megyünk, hogy minél többet láss.

Jesse imádta a tavaszt, ezt a rövid, de annál csodásabb nyugalmi időszakot a turistaroham beindulása előtt. A harsogóan zöld új leveleket, a kipattanó friss rügyeket, a korai sárga virágokat és a tavaszi fényben fürdő fehér homokos partot a türkizkék tengerrel és a víz fölé boruló felhőtlen éggel.

Hamar maguk mögött hagyták a várost. Egy ideig a part mentén haladtak tovább, aztán a férfi lefékezett egy meredek szikla mellett. Lizzie lélegzete elállt a panorámától. A grandiózus Ezüstsirály-öböl hevert a lábuk előtt, amelyet eddig csak képről ismert.

Jesse elégedetten mosolygott. Ő maga sem tudott betelni ezzel a látvánnyal, hiába ismerte gyakorlatilag születése óta. Nem messze innen volt egy telke, ahonnan ugyanilyen pazar kilátás nyílt a tengerre. Úgy tervezte, egyszer majd épít rá egy házat.

– Ha szeretnél kengurukat látni, akkor egyszer ki kell jönnöd ide estefelé, amikor itt játszanak.

– Azt mindenképpen látnom kell! Sőt le is kell fényképeznem! A francia barátaim sárgulni fognak az irigységtől, ha kengurus képeket küldök nekik.

– Gondolom, Amyt is magaddal hozod.

– De még mennyire! Odáig lesz az örömtől. Az ausztrál tengerpart tényleg csodálatos. Ez volt az egyik dolog, ami nagyon hiányzott nekem Franciaországban.

– Azért Franciaország sem szűkölködik szépségekben.

– Tényleg nem. A konyha, a divat, az építészet... Azt hittem, ott fogom leélni az életemet.

– Sajnálom, hogy nem úgy alakult, ahogy tervezted.

– Köszönöm.

Jesse el sem tudta képzelni, miért nem működött a lány házassága. Ki az az örült férfi, aki eltaszít magától egy ilyen fantasztikus nőt?

Semmi közöd hozzá, intette magát. Jobb, ha kerülitek a személyes témákat mindkettőtök lelki békéje érdekében.

– Régebben szörföztél, igaz? – szólalt meg egy idő után a lány.

– Igen, megszállott szörfös voltam. Nem létezett számomra túl nagy hullám. Egyszer elmentünk az egyetemi haverjaimmal Tasmaniába, ahol legendásan hatalmasak a hullámok. Csoda, hogy egyikünk sem veszett oda.

– Most is csinálod még?

– A szörfözést? Igen, de kizárólag neoprén ruhában, mert most még hideg a víz.

– Tudod, hogy nem erre gondoltam. Hanem az extrém hullámokra. Nekem biztos nem lenne bátorságom hozzá.

Jesse habozott egy pillanatig, nem tudta, meséljen-e a lánynak arról a traumatikus élményről, amit átélt. Az esze azt súgta, hogy legyen távolságtartó, de Lizzie őszinte érdeklődése mégis arra sarkallta, hogy megnyíljon előtte.

– Amióta túléltem egy cunamit, elment a kedvem az extrém szörfözéstől.

– Ugye nem azt akarod mondani, hogy egy cunamiban szörföztél?

– Dehogy! Csak igyekeztem elmenekülni előle.

– Komolyan beszélsz?

– Sajnos igen. – A férfit még mindig kiverte a víz, ha eszébe jutott az a szörnyű délután. – Miután lediplomáztam, úgy döntöttem, egy évig utazgatni fogok, felkeresem a világ leghíresebb szörfparadicsomait. Aznap Srí Lanka déli csücskében voltam egy strandon. Egyszer csak odakiáltott nekem egy srác a büféből, hogy azonnal rohanjak fel a dombra. Megmentette az életemet. Az egész falu megsemmisült, én pedig ott maradtam, hogy segítsek a helyreállításban. Minden önkéntest szívesen fogadtak, a mérnöki végzettségemmel pedig hasznomat tudták venni. Miután véget ért a munka, felajánlottak nekem egy állást a segélyszervezetnél.

– Nem semmi sztori! Mindig is kíváncsi voltam rá, miért választottad ezt a munkát. Ránézésre nem vagy egy Teréz anya típus.

– Nem? Hát milyen típus vagyok?

– Filmszínész vagy topmodell típus.